

БУДАМ БУТИ

У Миколаївській сільраді є гарне село з романтичною назвою Буди. Розміщене воно на мальовничих пагорбах в середині Білогородського лісу. Ліс, неначе сторожа, охопив село у свої обійми, і тільки на заході невеличка польова смуга надає селу простір у світ.

Село споконвіку приваблювало до себе своїми розкішними садами, де, окрім яблунь і груш, ростуть могутні черешні. То, мабуть, єдине село на Волині, де черешневі сади такі різноманітні та пишні. У липні ці чудо-дерева милують око своїми різнокольоровими ягодами. Тут і червоні, і чорні, і рожеві і білі.

Весною під час цвітіння садів, коли стоїш на найвищому пагорбі, то таке враження, неначе ти линеш у біло-рожевому тумані, тому що і в лісі багато фруктових дерев; калини, черемшини.

На краю села виблискує Гірське озеро. Повітря чисте, прозоре, настояне на пахощах садів та лісових трав: дихається легко і приємно.

А поза лісом на десятки кілометрів відкриваються чудові краєвиди. Ось на обрії південного сходу видно Крем'янецькі гори, серед яких височить гора Бонна. Прямо на південь вимальовується Божа гора, праворуч якої виблискує золотими куполами Почаївська Лавра. А далі на захід випромінюють золоте сяйво куполи Кам'янецького жіночого монастиря. А на північний захід серед синяви дерев видніється трьоххрестовий храм - пам'ятник на Козацьких могилах під Берестечком. Це справжня Голгофа українського козацтва, яке полягло за нашу волю.

Та і в самому селі Буди є свідки нашої історії. Тут знаходяться три курганмогили, які в народі на-

зивають шведськими - одна на найвищому пагорбі в селі, друга на хуторі і третя в лісі. А ще є на будницьких хуторах урочища Каліччя і Крайштики, які, як і могили, свідчать про те, що тут відбувалися запеклі бої військ Петра I і шведського короля Карла XII. Але ж як на одному боці, так і на другому воювали українські козаки. Одні - за інтереси московського царя, інші разом із шведами - за волю України. І то була для українського народу братовбивча війна. І саме в тих курганмогилах лежать наші предки - козаки України.

До Другої світової війни в селі Буди була школа, сільрада і магазин. При радянській владі село визнали неперспективним. Тому ліквідували сільраду, школу, магазин, мешканців хуторів вивезли до Сибіру, а їхні садиби і квітучі сади знесли бульдозерами. Колись квітуче село занепало. Там і дотепер немає дороги з твердим покриттям. Під час дощу, снігопаду воно залишається відрізанним від цивілізації. Шкода, що такий квітучий край занепадає.

Та я, як уродженець цього села, вірю, що при вільній Україні цей чудовий, але забутий Богом і людьми край, колись відродиться, і люди там заживуть щасливо і в достатку. А тоді відновлять шведські могили, які колгоспна система сплюндрувала.

Володимир ВОЛИНСЬКИЙ.

м.Рівне.

